

Άρειος Πάγος 1811/1984,

Πηγή: Ποιν. Χρ. Τόμ. ΛΕ' 1985 σελ. 562

Περίληψη: "Οσάκις η αμέλεια δεν συνίσταται σε ορισμένη ενέργεια ή αρνητική πράξη, αλλά αποτελεί σύνολο συμπεριφοράς, η οποία έγκειται σε μία παράλειψη, τότε πρόκειται για έγκλημα εξ αμελείας διά παραλείψεως τελούμενον, απαιτούμενης και της συνδρομής ιδιαίτερας νομικής υποχρέωσης κατά το άρθρο 15 ΠΚ. - Αναιρείται η προσβαλλόμενη καταδικαστική απόφαση για σωματική βλάβη εξ αμελείας για εκ πλαγίου παραβίαση, επειδή δεν προσδιορίζεται σαφώς, αν ο αναιρεσείων μηχανικός ήταν υπόχρεως για την κατασκευή σανιδωμάτων ή τη λήψη άλλων μέτρων προστασίας των εργαζομένων, ώστε να αποφευχθεί ο τραυματισμός του παθόντος λόγω ηλεκτροπληξίας και εν συνεχεία πτώσεώς του".

Απόφαση Δικαστηρίου

Προεδρεύων ο αντιπρόεδρος: Ι. ΓΕΩΡΓΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Εισηγητής ο αρεοπαγίτης: Γ. ΙΣΑΑΚΙΔΗΣ

Δικηγόρος: Γ. Κουρκουνάκης

1. Οσάκις η αμέλεια δεν συνίσταται σε ωρισμένη ενέργεια ή αρνητική πράξη, αλλά αποτελεί σύνολο συμπεριφοράς, η οποία έγκειται σε μία παράλειψη και τίποτε πλέον τότε πρόκειται για έγκλημα εξ αμελείας διά παραλείψεως τελούμενον και συνεπώς αν σαν αποτέλεσμα αυτού είχε τον τραυματισμόν ανθρώπου, τότε για την τελούμενη αυτή σωματική βλάβη εξ αμελείας (άρθρ. 314 ΠΚ), που αποτελεί έγκλημα τελούμενο με παράλειψη, απαιτείται η συνδρομή όχι μόνον του άρθρου 28 του ΠΚ, αλλά και του άρθρου 15 του ίδιου Κώδικος, κατά το οποίο "όπου ο νόμος διά την ύπαρξιν αξιοποιού πράξεως απαιτεί την επέλευσιν ωρισμένου αποτελέσματος, η μη αποτροπή τούτου τιμωρείται ως η δι' ενεργείας παραγωγή, εάν ο υπαίτιος της παραλείψεως είχε ιδιαίτεran νομικήν υποχρέωσιν, όπως παρεμποδίση την επέλευσιν του αποτελέσματος". Εξ άλλου, κατά το άρθρο 1 του ΠΔ 447/9-17/7/1975 "περί ασφαλείας των εν ταις οικοδομικαίς εργασίαις ασχολουμένων μισθωτών", με το άρθρο 31 § 2 του οποίου καταργήθηκε το από 17-2/19.4.1956 Β. Δ/μα "περί ασφαλείας των εν ταις οικοδομικαίς εργασίαις ασχολουμένων εργατών και τεχνιτών", επί εργασιών ανέγερσης, κατεδάφισης, επισκευής, διακόσμησης, χρωματισμού οικοδομών, όπως και των σ' αυτάς εκτελουμένων πάσης φύσεως έργων, μεταλλικών, μηχανουργικών, μηχανολογικών και ηλεκτρολογικών εργασιών, ο εργοδότης και εκπρόσωπος αυτού υποχρεούνται στην τήρησιν των διατάξεων του παρόντος, για την αποφυγήν ατυχημάτων των εργαζομένων σ' αυτές μισθωτών και παντός τρίτου.

2. Στην προκειμένη περίπτωση, όπως προκύπτει από το αιτιολογικό, συνδυαζόμενο με το διατακτικό της προσβαλλομένης απόφασης, το Τριμελές Εφετείων Αθηνών που εξέδωκε την απόφαση αυτή δέχθηκε ως προκύψαντα εκ της αποδεικτικής διαδικασίας ανελέγκτως τα εξής πραγματικά περιστατικά: Ο κατηγορούμενος, έχων αναλάβει ως υπεύθυνος μηχανικός την ανέγερσιν εργοστασίου, ένεκα έλλειψης της προσοχής που ώφειλε από τις περιστάσεις και μπορούσε να καταβάλει, δεν πήρε τα απαραίτητα μέτρα για την προστασία των εργαζομένων στην οικοδομή από τον κίνδυνον ηλεκτροπληξίας, γιατί περνούσαν σε απόσταση 2.50 μέτρων απ' αυτήν ηλεκτροφόρα καλώδια της ΔΕΗ υψηλής τάσης, "ιδία δε έναρξιν των οικοδομικών εργασιών μετ' έγγραφον έγκρισιν αυτών υπό της αρμοδίας υπηρεσίας της ΔΕΗ ως επιβάλλεται εκ του νόμου (άρθρ. 26 π.δ. 447/1975), κατασκευήν προστατευτικών σανιδωμάτων κ.λ.π.", με αποτέλεσμα ο στην οικοδομήν αυτήν εργαζόμενος Ι.Γ., ασχολούμενος με την τοποθέτησιν σιδηρών στο ξυλότιπον οριζόντιας δοκού, να υποστή ηλεκτροπληξία και να καταπέση από την οικοδομήν από ύψος 7.5 μέτρων και να τραυματισθή. Από τα εκτεθέντα όμως και δεκτά γενόμενα προκύπτει ότι δεν προσδιορίζεται σαφώς στην απόφαση αν ο αναιρεσείων μηχανικός ήταν, όπως ορίζεται στην παραπάνω διάταξη, εργοδότης του τραυματισθέντος εργάτου ή εκπρόσωπος του εργοδότη, ούτε αν ήταν κατ' άλλον τρόπον υπόχρεως προς αυτόν, ώστε να ανακύπτει υποχρέωσή του για την κατασκευή σανιδωμάτων ή την λήψη άλλων μέτρων για την προστασία των εργαζομένων (μεταξύ των οποίων και ο παθών) στην ανέγερσιν του εργοστασίου από τον κίνδυνο της ηλεκτροπληξίας από τα ηλεκτροφόρα καλώδια της ΔΕΗ. Κατά συνέπεια υφίσταται στην προκείμενη περίπτωση, ένεκα των ασφαειών τούτων, εκ πλαγίου παράβαση των πιο πάνω διατάξεων, που καθιστά ανέφικτο τον αναιρετικό έλεγχο για την ορθή ή μη εφαρμογή των διατάξεων αυτών και γι' αυτό πρέπει ν' αναιρεθί η προσβαλλομένη απόφαση κατά το άρθρο 510 § 1 στοιχ. ε' του ΚΠοινΔ και το βάσιμο δεύτερο αναιρετικό λόγο και παραπεμφθεί η υπόθεση κατά το άρθρο 519 του ίδιου κώδικα για νέα συζήτηση στο Εφετείο που τη δίκασε και που μπορεί να συγκροτηθεί από άλλους δικαστές, εκτός από εκείνους που εξέδωκαν την απόφαση αυτή.